

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. Бургас, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, І І НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **АНДОН В. ВЪЛКОВ**

при участието на секретаря **МИЛИЦА Т. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **АНДОН В. ВЪЛКОВ** Административно наказателно дело № 20232120200517 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 58д - 63д от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Б.“ ЕООД, ЕИК: ****, представлявано от управителя Л.Н.Д., срещу Наказателно постановление № 664956-F673367/17.11.2022 г., издадено от началник на Отдел „Оперативни дейности“ - Бургас към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП, с което за нарушение на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. Н.С. от БАК, който поддържа жалбата и моли за отмяна на НП. По делото е изразено и писмено становище за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, се представлява от юк. К., която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на НП. По делото е изразено и писмено становище за законосъобразност на обжалваното НП.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази възраженията на страните, намира за установено следното от **фактическа страна**:

На 10.08.2022 г. служители на НАП извършили проверка на търговски обект - бар и ресторант „С“, находящ се в **, стопанисван от жалбоподателя „Б.“ ООД. В хода на проверката било установено, че заведението - бар и ресторант „С“, разполага с два броя ПОС терминални устройства на банка ДСК, както и с три броя фискални устройства, управлявани от три броя компютри. Установено е също, че от намиращия се в заведението - бар и ресторант „С“, ПОС терминал на „Б.“ са приети множество картови плащания, включително и такова на дата **30.06.2022 г. от 12:02 ч. на стойност 60 лв.**, за което безкасово плащане е издадена бележка от ПОС терминалното устройство с № **2931/30.06.2022 г.** По отношение на въпросното плащане обаче жалбоподателят „Б.“ не е

издал фискален касов бон.

С това си поведение жалбоподателят нарушил разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, поради което и св. А. С. - инспектор в НАП, съставила на 26.08.2022 г. акт за нарушение, а на 17.11.2022 г. било издадено и обжалваното в настоящото производство НП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото НП, относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното наказание, и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните **правни изводи**:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от легитимирано да обжалва лице и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

В конкретния случай съдът счита, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган - началник на Отдел „Оперативни дейности“ - Бургас към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП, а АУАН е съставен от териториално и материално компетентно лице - инспектор по приходите в НАП /Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП/. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Относно датата на нарушението, възражението на жалбоподателя се явява неоснователно, доколкото същата е посочена много ясно в АУАН и в НП - на 30.06.2022 г. е прието плащането за което не е издаден фискален касов бон. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

По направеното възражение на жалбоподателя, че лицето А.А.Г. не било легитимирано да получава документи от името на дружеството, съдът намира следното. На първо място, от представеното по делото пълномощно /л. 26/ се установява, че управителят на „Б.“ ООД /към него момент Х.А.Х./ е упълномощил А.А.Г. да представлява неограничено управителя на дружеството пред НАП, както и да има правото да получава/приема всякакви документи, в това число и АУАН. Това пълномощно е представено по административната преписка и актосъставителят е бил запознат със съдържанието му, поради което и съвсем правилно той е връчил препис от акта на А.А.Г., в качеството му на пълномощник. На следващо място, св. А. С. е осъществила телефонен разговор с управителя Х.А.Х., която е заявила, че не желае да бъде безпокоена, била запозната с проверката и тъй като си има пълномощник в лицето на А.А.Г., на него следвало да се връчи акта, в който случай така и било сторено. От показанията на св. А. С. се установява, че към момента на съставяне на акта и неговото връчване, тя не е имала знание за оттегляне на пълномощното. По делото липсват доказателства за наличие на такова знание и по отношение на А.Г.. В случая, нито пълномощникът, нито управителят на дружеството Х.Х., са уведомили актосъставителя за настъпилите промени, въпреки че управителят е имал достатъчно време и обективна възможност да се яви пред актосъставителя на многобройните организирани дати за среща,

както и времева възможност да уведоми лично или чрез представител контролните органи за самото оттегляне на пълномощното, като се отчете факта, че същото е било извършено в гр. Бургас още на 31.08.2022 г., т.е. няколко дни преди връчването на акта. От изложеното може да се заключи, че управителят на дружеството много добре е знаел за въпросната данъчна проверка и при наличие на желание е имал възможност да организира своето лично или представително участие още от самото начало на извършването ѝ.

От приложеното уведомително писмо се вижда, че действително същото е било входирано в ЦУ на НАП в гр. София на дата 02.09.2022 г., на която дата е връчен и актът за нарушение. Но следва да се има предвид, че само по себе си това обстоятелство в никакъв случай не доказва наличие на знание у актосъставителя, към момента на връчване на акта, поради което същият е действал добросъвестно. Поради това връчването на препис от АУАН на А.А.Г., в качеството му на пълномощник на управителя на „Б.“, се явява законосъобразно и оттеглянето на пълномощното не може да се противопостави на действията на св. А. С. /арг. и от разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от ЗЗД/. В настоящия случай правото на защита на жалбоподателя по никакъв начин не е било накърнено, а напротив, управителят на дружеството е бил уведомен за проверката, имал е достатъчно време за да се запознае с преписката и лично да получи акта, при неявяване на управителя за запознаване с АУАН, последният е връчен на упълномощено лице, който е получил препис от акта, след това жалбоподателят е получил препис от наказателното постановление, което възпроизвежда фактическите констатации и правни изводи на акта, и в установения от закона срок надлежно е упражнил правото си да обжалва НП по съдебен ред.

Относно възражението, че към момента на издаване на НП управителят на дружеството вече е бил друг, съдът намира да отбележи, че действително на 12.10.2022 г. управителят Х.А.Х. е бил заличен от търговския регистър и считано от 12.10.2022 г. до 10.03.2023 г. управител е бил Л.Н.Д., който се явява и подател на жалбата. Но в същото време това ново обстоятелство /вписване и заличаване на управител, вкл. и вписване на едноличен собственик на капитала/, само по себе си, не е от естество и по никакъв начин не може да се отрази на законосъобразността на административната процедура по санкциониране на дружеството-жалбоподател. Посочването в НП на предишния управител или на друго лице, различно от управителя, не води до накърняване на субективни материални права, както и не ограничава защитата на жалбоподателя. Поради което и възражението се явява неоснователно.

В случая се касае за извършено нарушение по чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Прилагането на тази разпоредба, редът и начинът за издаване на фискални касови бележки, както и минималните реквизити на фискалните касови бележки са определени с подзаконов нормативен акт, а именно Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ /Наредбата/.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата, всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на

пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Когато плащането се извършва чрез пощенски паричен превод, на клиента се предоставя хартиен или в електронен вид документ, съдържащ най-малко информацията по чл. 26, ал. 1, т. 1, 4, 7 и 8.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредбата разписва, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата по чл. 3, ал. 1 - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1. Съгласно чл. 25, ал. 6 от Наредбата, фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането. Лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

Нарушението се установява по безспорен начин от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Показанията на св. А. С., която е участвала при извършване на проверката, са последователни и логични и се подкрепят от приложения по делото протокол за извършена проверка, поради което съдът ги кредитира с доверие.

Възможността да се извършва плащане чрез ПОС терминал, предполага преди това търговецът на даден /определен/ търговски обект да е сключил договор с обслужваща банка. По силата на този договор банката предоставя ПОС терминал и открива разплащателна сметка на името на търговеца. При всяко едно картово плащане от страна на клиента ПОС терминала прави връзка между сметката на клиента и наличната по нея сума и при достатъчно средства прави прехвърляне /транзакция/ от сметката на клиента към сметката на търговеца. Самият ПОС терминал автоматично осъществява връзка с банката, като целта е да се получи авторизация. За извършената транзакция ПОС терминала издава бележка /разписка/ за превода с името и адреса на конкретния търговец. И именно в неговата банкова сметка постъпва въпросната сума. В тази насока се явяват неоснователни възраженията, че не било доказано получаването на сумата по сметка на жалбоподателя. Следва да се обърне внимание обаче, че има и случаи при които е възможно сметката на търговеца да не е заверена с наредената от клиента сума, а да е в по-малък размер. Това може да се дължи на договорка между страните, при която банката автоматично да удържа таксата /процент/ за ползване на ПОС терминалната услуга. В случая, жалбоподателят е сключил договор с банка ДСК за ползване на ПОС терминал в търговски обект - бар и ресторант „С“, находящ се в **. След като ползвател на услугата ПОС терминал е жалбоподателят и след като плащането е извършено с банкова карта с въпросната ПОС система, то задължено лице да издаде фискалната касова бележка е именно жалбоподателят, на основание чл. 3 и чл. 25 от Наредбата, както и чл. 118 от ЗДДС. Дори жалбоподателят да е предоставил ПОС терминала за ползване от друг търговец, за друг търговски обект, то това обстоятелство не променя задължението на притежателя на ПОС терминала да издава фискални касови бележки. На 30.06.2022 г., в 12:02 ч., жалбоподателят е приел картово /безкасово/ плащане на стойност 60 лв., за което е била издадена бележка от ПОС терминалното устройство, но задълженото лице „Б.“ не е издало фискална касова бележка от въведеното в експлоатация и работещо фискално устройство (фискален бон). От обективна страна деянието е осъществено чрез бездействие, тъй като не е изпълнено задължението да се издаде фискален бон за извършена продажба.

Видно от събраните по делото доказателства, в настоящия случай не е налице хипотеза на изключение за издаване на фискална касова бележка от страна на Б., тъй като има картово плащане с ПОС терминал на самото дружество. Съгласно разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от Наредбата, когато лицето по чл. 3 извършва дейност като комисионер от чуждо име и за чужда сметка или събира суми от името и за сметка на друго лице, продажбите се регистрират, както следва: 1. чрез ФУ на доверителя, или 2. чрез ФУ/ИАСУТД на лицето по

чл. 3. От доказателствата по делото се установява, доколкото нищо не сочи противното, че жалбоподателят Б. не е имал нито качеството на търговски пълномощник, нито на търговски представител или на търговски посредник, както и няма данни да е сключвал комисионен договор с друг търговец. По делото липсват доказателства жалбоподателят да е действал от чуждо име и за чужда сметка, както и да е извършвал дейност по занятие за събиране на парични суми от името на друго. Дори да се приеме, че ПОС терминалът е бил използван едновременно от жалбоподателя, в неговия търговски обект, и от друг търговец, в друг търговски обект, то това обстоятелство също не променя направения по-горе извод, че жалбоподателят не е имал качеството на комисионер, тъй като последният действа /сключва сделки/ винаги от свое име /арг. чл. 348 от ТЗ/, каквато не е настоящата хипотеза. От друга страна, с предоставянето на ПОС терминала за ползване и от друг търговец /по силата на договор за наем/, жалбоподателят не може да се освободи от задължението да регистрира продажбите чрез фискалните устройства в своя търговски обект, респ. да издава фискални касови бележки, защото законът не е предвидил такава възможност. След като жалбоподателят е регистрирал безкасово плащане на стоки (услуги), то отново задължението да издаде фискален касов бон е негово, чрез неговия касов апарат, защото паричните средства са постъпвали по негова сметка и няма доказателства, че сумите са били събирани за друг търговец.

С оглед всичко горепосочено, съдът счита, че в конкретния случай извършеното нарушение е безспорно доказано, като не са налице предпоставки за квалифициране на установеното нарушение като "маловажен случай". Касае се за спазване на фискална дисциплина, посредством която се обезпечава защитата на фиска, която не може да бъде заобикаляна посредством института на маловажния случай. Отделно от това конкретният случай не се отличава с нищо от останалите такива, поради което и прилагането на чл. 28 от ЗАНН би било необосновано.

Нормата на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС предвижда за конкретното нарушение на юридическо лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, да се налага имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лв. По делото липсват доказателства, а дори и твърдения от страна на АНО, за предишни нарушения от страна на жалбоподателя, поради което и санкцията е правилно определена в минимален размер от 500 лв.

Издаденото наказателно постановление е правилно и законосъобразно, а наложената санкция справедлива, поради което и НП следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото принципно разноси се дължат в полза на АНО, но доколкото до края на съдебното дирене не е направено искане за присъждане на такива, то и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 664956-F673367/17.11.2022 г., издадено от началник на Отдел „Оперативни дейности“ - Бургас към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП, с което за нарушение на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Административен съд - Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____

